

Ο Μικρός Πρίγκιπας

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Εκπαίδευση / Λογοτεχνία (ποίηση & πεζογραφία)

Αν υπάρχει ένα βιβλίο που έχει αγαπηθεί όσο κανένα άλλο, αυτό είναι ο «Μικρός Πρίγκιπας» του Αντουάν ντε Σαιντ-Εξυπερύ. Η ιστορία του Μικρού Πρίγκιπα, ενός ιδιαίτερου παιδιού που έφτασε στη γη από άλλον πλανήτη, είναι ένα μαγικό και διαχρονικό παραμύθι που γράφτηκε για μικρούς αλλά αγαπήθηκε από μεγάλους...

«Μόνο με την καρδιά βλέπεις καλά. Την ουσία δεν τη βλέπουν τα μάτια». Τα λόγια αυτά της αλεπούς προς τον Μικρό Πρίγκιπα, συμπυκνώνουν το πνεύμα αυτής της ευαίσθητης, άμεσης αλλά και φιλοσοφημένης ιστορίας. Ο Σαιντ-Εξυπερύ, που εκτός από συγγραφέας ήταν και ένας από τους πρωτοπόρους της αεροπορίας, μας λέει την ιστορία ενός πιλότου που πέφτει στην έρημο μετά από βλάβη του αεροπλάνου του (όπως είχε συμβεί και στον ίδιο!). Εκεί ο πιλότος-αφηγητής συναντά τον Μικρό Πρίγκιπα, ένα παιδί που του μιλά για τα ταξίδια του στους πλανήτες, τη γνωριμία του με τη Γη, τα ζώα και τους ανθρώπους και το μοναδικό του τριαντάφυλλο. Η ιστορία είναι ένας ύμνος στη φιλία και την αγάπη και ταυτόχρονα μια λεπτή κριτική στα πάθη του ανθρώπου. «Ο Μικρός Πρίγκιπας» έχει μεταφραστεί σε εκατοντάδες γλώσσες και είναι τρίτο σε πωλήσεις βιβλίο παγκοσμίως, μετά απ' τη Βίβλο και το Κεφάλαιο του Καρλ Μαρξ... Η παρούσα μετάφραση είναι του Γ.Κ.

Κεφάλαιο 1

Όταν ήμουν ακόμη έξη χρονών, είδα μια υπέροχη ζωγραφιά σ' ένα βιβλίο για το παρθένο δάσος, που είχε τον τίτλο «Αληθινές Ιστορίες». Έδειχνε ένα τεράστιο φίδι, το βόα, που καταβρόχθιζε κάποιο αγρίμι. Να ένα αντίγραφο κείνης της ζωγραφιάς.

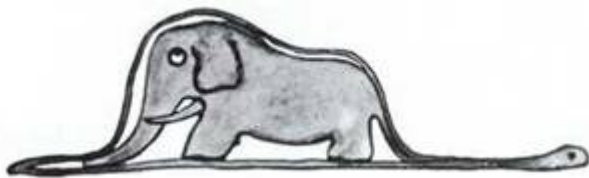
Στο βιβλίο έγραφε: «Οι βόες καταπίνουν τη λεία τους ολόκληρη, χωρίς να τη μασήσουν. Ύστερα, καθώς δε μπορούν πια να κουνηθούν, βυθίζονται σε ύπνο για έξη μήνες μέχρι να χωνέψουν».

Στοχάστηκα τότε πολύ πάνω στις περιπέτειες στη ζούγκλα και – με τη σειρά μου – πέτυχα να σκαρώσω την πρώτη μου ζωγραφιά, μ' ένα χρωματιστό μολύβι. Τη ζωγραφιά υπ' αριθμόν 1. Ήταν κάπως έτσι:

Έδειξα το αριστούργημά μου σε μερικούς μεγάλους και τους ρώτησα αν τους φόβιζε.

Εκείνοι μου απάντησαν: «Γιατί να μας φοβίσει ένα καπέλο;» Το σχέδιό μου βέβαια δεν έδειχνε ένα καπέλο. Έδειχνε ένα βόα που χώνευε έναν ελέφαντα. Τότε κι εγώ ζωγράφισα την εσωτερική μεριά του βόα, για να μπορέσουν οι μεγάλοι να καταλάβουν. Πάντα τους χρειάζονται εξηγήσεις για να καταλάβουν. Η ζωγραφιά μου υπ' αριθμόν 2 ήταν κάπως έτσι:

Οι μεγάλοι με συμβούλευσαν να παρατήσω τις ζωγραφιές με τους βόες – από έξω ή από μέσα – και ν' ασχοληθώ καλύτερα με τη γεωγραφία, την ιστορία, την αριθμητική και τη γραμματική.

Έτσι, στα έξη μου χρόνια, εγκατέλειψα μια λαμπρή καριέρα ζωγράφου. Είχα απογοητευθεί από την αποτυχία της ζωγραφιάς μου υπ' αριθμό 1 και της

ζωγραφιάς μου υπ' αριθμό 2. Από μόνοι τους οι μεγάλοι δεν καταλαβαίνουν ποτέ τίποτε κι' είναι πολύ κουραστικό για τα παιδιά να τους δίνουν κάθε φορά εξηγήσεις.

Αναγκάστηκα λοιπόν, να διαλέξω ένα άλλο επάγγελμα κι έτσι έμαθα να οδηγώ αεροπλάνο. Λίγο - πολύ πέταξα παντού, σ' όλο τον κόσμο. Και η γεωγραφία - είναι αλήθεια - πολύ μου χρησίμευσε. Μπορούσα να ξεχωρίσω με την πρώτη ματιά την Κίνα από την Αριζόνα.

Αυτό είναι κάτι πολύ χρήσιμο, ιδιαίτερα μάλιστα όταν τυχαίνει να 'χεις χάσει το δρόμο σου, τη νύχτα.

Έτσι, στη ζωή μου, γνωρίστηκα με χίλιους δυο ανθρώπους σοβαρούς. Πέρασα χρόνια και χρόνια με μεγάλους και μάλιστα τους έζησα από πολύ κοντά. Ωστόσο, αυτό δεν καλυτέρευε και πολύ τη γνώμη μου για την αφεντιά τους.

Όταν κάποτε τύχαινε να συναντήσω κάποιον που μου φαινόταν ότι του έκοβε κάπως περισσότερο, πειραματιζόμουν πάνω του με τη ζωγραφιά υπ' αριθμόν 1 που την είχα πάντα μαζί μου. Ήθελα να ξέρω αν πραγματικά έβλεπε πέρα από τη μύτη του. Μα εκείνος πάντα μου απαντούσε: «Είναι ένα καπέλο». Κι εγώ τότε δεν του μιλούσα ούτε για βόες, ούτε για παρθένα δάση, ούτε γι' αστέρια. Πήγαινα με τα νερά του και γινόμουν σαν κι αυτόν. Του μιλούσα για μπριτζ, για γκολφ, για πολιτική και για γραβάτες. Κι ο μεγάλος έδειχνε πολύ ευχαριστημένος που είχε γνωρίσει έναν άνθρωπο που του έμοιαζε, έναν άνθρωπο λογικό.

Κεφάλαιο 2

Έτσι έζησα μόνος, χωρίς κανέναν που να μπορώ μαζί του να μιλήσω πραγματικά, μέχρι που έξη χρόνια πριν, είχα μια βλάβη πάνω από την έρημο της Σαχάρας. Κάτι είχε χαλάσει στον κινητήρα του αεροπλάνου μου και - καθώς δεν είχα μαζί μου ούτε μηχανικό, ούτε ταξιδιώτες - ετοιμαζόμουν να προσπαθήσω να κάνω ολομόναχος μια δύσκολη επισκευή. Ήταν για μένα ζήτημα ζωής και θανάτου. Το πόσιμο νερό που είχα, έφτανε μόνο για οχτώ μέρες.

Το πρώτο βράδυ λοιπόν κοιμήθηκα πάνω στην άμμο, χίλια μίλια μακριά από κάθε κατοικημένη περιοχή. Ήμουν πιο απομονωμένος ακόμα κι' από ναυαγό πάνω σε σχεδία, καταμεσής στον απέραντο ωκεανό. Έτσι, δεν είναι καθόλου δύσκολο να φανταστείτε την έκπληξή μου όταν τα χαράματα, με ξύπνησε μια παράξενη σιγανή φωνούλα που έλεγε:

- «Αν έχετε την καλοσύνη... παρακαλώ... ζωγραφίστε μου ένα αρνάκι!».

- «Ε;;...!».

- «Ζωγράφισε μου ένα αρνάκι...»

Τινάχτηκα όρθιος σαν να με είχε χτυπήσει κεραυνός. Έτριψα και ξανάτριψα τα μάτια μου. Κοίταξα και ξανακοίταξα μ' επιμονή. Κι είδα ένα πολύ παράξενο μικροσκοπικό ανθρωπάκι που με παρατηρούσε προσεχτικά. Να το καλύτερο πορτραίτο του, που - αργότερα - κατάφερα να κάνω.

Όμως, το σχέδιο μου, σίγουρα, είναι πολύ λιγότερο γοητευτικό από το μοντέλο. Αυτό όμως δεν είναι φταίξιμο δικό μου. Είχα απογοητευθεί πολύ από τότε που - στα έξη μου χρόνια - οι μεγάλοι μ' έκαναν να χάσω το θάρρος μου όταν θέλησα ν' ακολουθήσω το επάγγελμα του ζωγράφου, με αποτέλεσμα να μη μάθω να ζωγραφίζω τίποτε άλλο εκτός από βόες από μέσα κι απ' έξω .

Κοίταξα λοιπόν αυτήν την οπτασία με μάτια γουρλωμένα από την κατάπληξη. Μην ξεχνάτε πως βρισκόμουν χίλια μίλια μακριά από το κοντινότερο κατοικημένο μέρος. Ωστόσο, το μικρούλικο ανθρωπάκι μου, δε φαινόταν να 'χει χάσει το δρόμο

του, ούτε να 'ναι ψόφιο από την κούραση, την πείνα ή τη δίψα, ούτε ζαρωμένο απ' το φόβο. Σε καμιά περίπτωση δεν έμοιαζε με ένα παιδί χαμένο καταμεσής στην απέραντη έρημο, χίλια μίλια μακριά από κάθε κατοικημένη περιοχή. Όταν τελικά κατάφερα επιτέλους να μιλήσω, του είπα:

- «Μα τι κάνεις 'δω πέρα;»

Και τότε μου ξανά 'πε ολότελα απλά και ήρεμα, σαν να 'ταν κάτι πολύ σοβαρό:

- «Σας παρακαλώ πολύ... ζωγραφίστε μου ένα αρνί...». Όταν το μυστήριο είναι τόσο καταπιεστικά εντυπωσιακό, δεν τολμά κανείς να μην υπακούσει. Όσο παράλογο κι αν μου φαινόταν να συμβαίνουν όλ' αυτά χίλια μίλια μακριά από τον πολιτισμό, κι ενώ παράλληλα κινδύνευα να χάσω τη ζωή μου, έβγαλα απ' την τσέπη μου ένα φύλλο χαρτιού και το στυλό μου. Όμως τότε θυμήθηκα ότι εκείνο που προπάντων είχα σπουδάσει ήταν η γεωγραφία, η ιστορία, η αριθμητική και η γραμματική και - μ' ένα κάπως μελαγχολικό τόνο - είπα στο μικρό ανθρωπάκι πως δεν ήξερα να ζωγραφίζω.

- «Αυτό δεν πειράζει. Ζωγράφισε μου ένα αρνάκι.» αποκρίθηκε.

Καθώς δεν είχα ζωγραφίσει ποτέ μου αρνάκι, έφτιαξα για χάρη του μια από τις δυο όλες κι όλες ζωγραφιές που ήξερα να κάνω. Αυτή με τον βόα απ' έξω.

Κι έμεινα αποσβολωμένος ακούγοντας το μικρό ανθρωπάκι να μου απαντά:

- «Όχι! Όχι! Δεν θέλω έναν ελέφαντα μέσα σ' ένα βόα. Ένας βόας είναι πολύ επικίνδυνος κι ένας ελέφαντας είναι πολύ άβολος. Στο σπίτι μου όλα είναι πολύ μικρά. Εκείνο που μου χρειάζεται είναι ένα αρνάκι. Ζωγράφισε μου ένα αρνάκι».

Τότε το ζωγράφισα.

Το κοίταξε προσεκτικά κι ύστερα είπε: [\(περισσότερα...\)](#)